

Γράφει η **Μαρία Πολυχρονιάδου**

Στον απόηχο του συλλαλητηρίου, ενός συλλαλητηρίου που έγινε για την ονομασία ενός ξένου κράτους. Στον απόηχο μορφών που ντυθήκαν μακεδονομάχοι και αρχαίοι Έλληνες τραγουδώντας το *«Μακεδονία ξακουστή του Αλεξάνδρου η χώρα που έδιωξες τους βάρβαρους κι ελεύθερη είσαι τώρα»*, καθώς και στον απόηχο εθνικιστικών παραληρημάτων και λογυδρίων περί ανωτερότητας της ελληνικής φυλής και του πολιτισμού, αποφάσισα να γράψω κι εγώ κάτι. Κάτι που να προσπαθήσω να εξηγήσω γιατί φτάσαμε εδώ.

Μεγαλώσαμε διδασκόμενοι μόνο την ελληνική Ιστορία. Και συγκεκριμένα από τα δώδεκα χρόνια υποχρεωτικής εκπαίδευσης αν δεν κάνω λάθος, στην Τρίτη Λυκείου είναι η πρώτη φορά που έρχονται οι μαθητές σε επαφή με όρους όπως *«συνθήκη της Βάρκιζας»*, *«εμφύλιος πόλεμος»*, *«δεκεμβριανά»*. Σε επαφή δηλαδή με την ζωντανή ιστορία που ακόμα διχάζει και πονάει. Για να μην αναφερθώ σε όρους όπως **μεταπολίτευση** και **χούντα...** Μέχρι τότε διδασκόμαστε ένα κράμα προσοσποκεντρικής ιστορίας πλήρως νεκρής, αναμιγμένο με αρκετές ανακρίβειες, ψέματα, μύθους και μπόλικο εθνικό φρόνημα στα όρια του ρατσισμού.

Γιορτάζουμε εθνικές επετείους υμνώντας το συμφεροντολογικό *Όχι* ενός δικτάτορα, ή μιλώντας για κρυφά σχολεία και *«φεγγαράκια που έφεγγαν να περπατώ»*.

Ακόμα κι επετείους για ομαδικούς τάφους γιορτάζουμε, που θάφτηκαν άνθρωποι ζωντανοί. Και κανείς δεν μιλάει για το ότι στους κακούς και βάρβαρους Γερμανούς, ένας καλός Έλληνας κατέδωσε τους συμπολίτες/συγχωριανούς του. Ένας καλός Έλληνας που λογικά οι απόγονοί του συνεχίζουν να ζουν στην ίδια πόλη και να είναι και μπροστάρηδες στην «ενός λεπτού σιγή για τα θύματα του ομαδικού τάφου».

Μεγαλώνουμε με την καραμέλα ότι η Κωνσταντινούπολη καθώς και τα παράλια της Μικράς Ασίας είναι ελληνικά. Θαρρείς κι άμα τα είχαμε θα μπορούσαμε να τα διαχειριστούμε. Και κανείς δε μας λέει για την αλαζονεία του Βενιζέλου με την *«Μεγάλη του ιδέα»* που έφτασε μέχρι τα βάθη της Τουρκίας για να «λυτρώσει» τους Έλληνες.

Μαθαίνουμε να λατρεύουμε τους αρχαίους και να υμνούμε τον Παρθενώνα και τον ναό του Ολυμπίου Διός. Και την ίδια στιγμή δηλώνουμε κι ορθόδοξοι χριστιανοί. Αυτοί ξέρεις που στο διάβα τους κατέστρεψαν τόσα αρχαία κείμενα, βιβλιοθήκες κι έργα. Αλλά όχι, σύμφωνα με το μάθημα της Ιστορίας ο ελληνισμός είναι κράμα χριστιανοταλιμπάν και αρχαίων Ελλήνων.

Μεγαλώνουμε με το φαιδρό «*η ελληνική δεν επικράτησε ως διεθνής γλώσσα για δυο μόνο ψήφους*». Ή με το γελοίο ότι η ελληνική γλώσσα είναι η βάση όλων των γλωσσών. Και μάλλον κάπου ξεχνάνε να μας πούνε για τα **λατινικά**, ή και για τα άπειρα **δάνεια** της ελληνικής από άλλες γλώσσες. Δεν θυμάμαι το ντιβάνι να είναι ελληνική λέξη.

Γενικά μαθαίνουμε να λατρεύουμε τους αρχαίους, να θαυμάζουμε τους βυζαντινούς, να μισούμε όλους τους υπολοίπους λαούς. Να υμνούμε καπιταλιστές, στρατηλάτες, ιμπεριαλιστές, δικτάτορες, κλεφτοκοτάδες, καταδότες. Ούτε την προγονολατρεία δεν την κάνουμε σωστά.

Κι όντας ενήλικες ντυνόμαστε μακεδονομάχοι, παίρνουμε αγκαλιά ελληνικές σημαίες και πάμε να διαδηλώσουμε για την ονομασία ενός ξένου κράτους υπό την αιγίδα των πολιτικών αρχηγών που κάποτε οι ίδιοι έκαναν υπαρκτό το ζήτημα της ονομασίας.

Δεν ξέρω αν κατάφερα τελικά να εξηγήσω **γιατί** φτάσαμε εδώ. Ούτε καν ξέρω **πώς** θα μπορούσαμε να ξεφύγουμε από εδώ. Απλά κοιτώντας τα από μακριά και συμπληρώνοντας δεκαετία που τέλειωσα το σχολείο, με θλίβει να βλέπω την εκπαίδευση να γεννά αμόρφωτους...

Ίσως όλα να είναι **θέμα παιδείας** τελικά. Η μάλλον αποτέλεσμα **της έλλειψής της...**